

Иван Вазов
„Радецки“

Toi, Liberte, que je chante et que j'adore,
Dirige mon navire sur cette onde...

Lebrun

Тих бял Дунав се вълнува,
весело шуми
и „Радецки“ гордо плува
над златни вълни.

Но кога се там съзира
Козлодуйският бряг,
в парахода рог изсвирва,
развя се байряк.

Млади български юнаци
явяват се там,
на чела им левски знаци,
в очите им плам.

Горд отпреде им застана
младият им вожд –
па каза на капитана
с гол в ръката нож:

– Аз съм български войвода,
момци ми са тез,
ний летиме за свобода
кръв да лейме днес.

Ний летим на България
помощ да дадем
и от тежка тирания
да я отървем.

Парахода остави ни
и по начин благ,
та дружината да мине
на родния бряг.

Капитана – немец същи –

отказва – тогаз
Ботев люто се намръщи,
вика с бурен глас:

– Туй го искам, не се моля:
всички сте във плян.
Тук се гледа мойта воля,
аз съм капитан!

Чуй, там днеска мре народа
в бой с ужасен враг!
Карай бързо парахода
на български бряг!

И гласа му става страшен
при тия слова,
немец бледен и уплашен
преклони глава.

Бърже парахода плува
към желаний край,
Дунавът се по вълнува,
весело играй.

Много време се измина
как не бе носил
храбра българска дружина –
твар за него мил.

А дружината запява
песен зарад бой
и байряка се развява
гордо с лева свой.

Парахода веч наваля
на милия бряг,
Ботев шапката си сваля,
че говори пак:

– Хайде, братя, излезнете,
тука ще се спрем
и земята цалунете,

дето ще да мрем!

И от радост упоени
пред левския стяг
всички падат на колени
на светия бряг.

– Братя! – вика им войвода
със гърмовен глас. –
Скоро радостно народа
ще посрещне нас!

Скоро с гръм ще поздравиме
Стара планина,
кървав бой ще заловиме
с турски племена!

Ний във битки не сме вещи,
малко сме на брой,
но сърца ни са горещи –
гладни сме за бой!

Скоро турчин ще изпита
грозната ни мощ:
правдата е нам защита,
левът ни е вожд!

И по цяла околия
глас ечна съгрян:
„Да живее България,
смърт на зли тиран!“

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4275>]